

Для давно працюючих та відомих компаній вони приносять досить солідні прибутки, який при правильному його використанні може приносити додатковий капітал.

Література:

1. Brand Finance Global: The annual report on the world's most valuable global brands. 2016. URL: <http://www.brandreport.ru/c/articles> (дата звернення: 25.01.2019).

2. Бук Л.М. Розвиток брендингу на українському ринку. *Економіка та держава*. 2011. № 3. С. 43-46.

3. Нагорняк Т.Л. Країна як бренд. Національний бренд «Україна». *Стратегічні пріоритети*. 2008. № 4. С. 220-226.

4. Пустотін В. Модель для розвитку бренду. URL: <http://www.innovations.com.ua/ua/articles/finance/18713/model-dlyarozvitkubrendu> (дата звернення: 25.01.2019).

МІЖНАРОДНА ІНВЕСТИЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ЧИННИК ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ ТА НАБУТТЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Бутов Д.М.

*Науковий керівник: Кирчата І.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

В умовах постіндустріального суспільства та глобалізації національний економічний розвиток країни в більшій мірі залежить від ефективного інвестування, яке відіграє ключову роль як у національному, так і у світогосподарському розвитку, при цьому особливої ролі набуває міжнародне інвестування, завдяки якому опосередковуються всі економічні взаємозв'язки, поєднується національна та інтернаціональна виробничо-торговельна діяльність з фінансовою сферою.

Все це можливо забезпечити за умов реалізації моделі відкритої економіки, адаптованої до внутрішніх особливостей та зовнішнього динамічно змінюваного середовища.

Провідну роль при цьому відіграє міжнародне інвестування, яке формує канали передачі фінансових і матеріальних ресурсів, науково-технологічних і організаційно-економічних інновацій.

Основні учасники міжнародного руху та перерозподілу капіталу відносяться до числа країн, які найбільш активно приймають участь у розвитку ринкових процесів та приймають участь у регіональних угрупованнях, тим самим сприяючи глобалізації бізнесу, виробленню і практичному застосуванню на всіх рівнях однакових інвестиційних режимів.

Згідно з положенням теорії інвестиційної поведінки І. Фішера, особливістю відкритої економіки є взаємозв'язок національного та міжнародного інвестиційного ринків, а його рівень визначається інтенсивністю міграції капіталів та чутливістю інвестиційних потоків до змін процентних ставок усередині країни та за її межами. Вільне міжнародне переливання капіталів сприяє встановленню певного паритету процентних ставок [1].

Досвід багатьох постсоціалістичних країн показує, що за умов масштабних і, головне, ефективних іноземних інвестицій можна досягти економічного успіху. Разом з тим іноземне інвестування за відсутності дійових державних впливів приймаючої країни на його структуру спричиняє і відчутні негативні наслідки. Розвиток вітчизняної економіки, підвищення конкурентоспроможності українських підприємств з метою подолання відставання від економічно розвинутих країн та інтеграції у світове співтовариство неможливе без здійснення інвестицій, у першу чергу міжнародних інвестицій. Міжнародні інвестиції на сьогодні реалізуються у різних видах і формах та достатніх масштабах для динамізації економічного розвитку окремих країн та світогосподарського розвитку в цілому. Їх особлива і всезростаюча роль обумовлена дією багатьох факторів, найбільш значущими з яких є: превалювання у міжнародному поділі праці виробничої і науково-технічної кооперації, ефективність якої залежить від мобільності всіх факторів, насамперед капіталу; глобальний і динамічний розвиток процесів транснаціоналізації, основу яких становить інтенсивна інвестиційна діяльність транснаціональних корпорацій (ТНК); формування і розвиток міжнародних інтеграційних угруповань, в яких поряд з вільним рухом товарів, послуг і робочої сили забезпечується вільний рух капіталів [2].

Однією із ключових у сучасній національній інвестиційній політиці є проблема співвідношення безпосереднього і опосередкованого державного інвестування. Теорією і світогосподарською практикою доведено, що здійснення державою або за її допомоги крупних інвестиційних проектів доцільне, якщо без негативних наслідків (підвищення рівня інфляції чи ставки відсотка) збільшується загальний обсяг інвестицій. Державні інвестиційні програми слід орієнтувати на підтримку галузей, які мають мультиплікативний вплив на сукупний попит, розвивають економічну і соціальну інфраструктуру, сприяють реалізації завдань у обороні, правосудді, громадській роботі тощо. Проте більш важливою є не пряма інвестиційна діяльність держави, а її здатність забезпечувати сприятливе національне економічне середовище для інвестицій.

Упроваджуючи модель відкритої економіки, Україна стає достатньо транспарентним об'єктом аналізу щодо потенціалу й ризику іноземної інвестиційної діяльності. У теорії і практиці інвестиційний потенціал (об'єктивні, переважно кількісні умови інвестування) та інвестиційний ризик (переважно якісні політичні, економічні та соціальні характеристики приймаючої країни щодо ймовірності втрати інвестицій чи доходу від них) визначають національний інвестиційний клімат [3, 4].

Вихідними умовами для перетворення України на державу, привабливу для інвестицій є остаточне утвердження прав приватної власності (передусім на землю, нерухомість) та забезпечення їх надійного захисту, створення рівних умов конкуренції, розвиток стійких та ефективних фінансових інститутів та інститутів, що здійснюють фінансове адміністрування. Відчутне поліпшення інвестиційного клімату не тільки скоротить вплив капіталу, але й створить передумови до репатріації українського капіталу, який раніше було вивезено з держави [5].

Література:

1. Татаренко Н.О., Поручник А.М. Теорія інвестицій: навч. посібник. К.: КНЕУ, 2000. С. 73-74.
2. Лук'яненко Д.Г., Мозговий О.М., Губський Б.В. Міжнародна інвестиційна діяльність: підручник. К.: КНЕУ, 2003. 387 с.
3. Губський Б.В. Інвестиційні процеси в глобальному середовищі. К.: Наукова думка, 1998. 390 с.
4. Лук'яненко Д.Г., Жеваго К.В. Інвестиційний клімат в Україні: методологія та практичні параметри оцінки. *Проблеми розвитку зовнішньоекономічних зв'язків і залучення іноземних інвестицій: регіональний аспект*. Донецьк, 2001. Ч. 1. С. 39-42.
5. Гриньов А.В., Шершенюк О.М., Овчаренко С.В. Міжнародна інноваційно-інвестиційна діяльність України. Вектор розвитку: монографія. Х.: Вид-во ХНАДУ, 2008. 208 с.

СТРАТЕГІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ЕКСПОРТНИМ ПОТЕНЦІАЛОМ ПІДПРИЄМСТВА: ОРГАНІЗАЦІЙНИЙ АСПЕКТ

Давиденко Д.В.

*Науковий керівник: Болдовська К.П., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

В умовах гіперконкуренції світового економічного простору для будь-якого підприємства, яке прагне вийти на зовнішній ринок та ефективно включитися до міжнародних економічних відносин, вкрай важливим є формування високого рівня експортного потенціалу й ефективного його використання.

Персонал будь-якого підприємства-суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності прагне з'ясувати зміст процесу управління, що забезпечує досягнення бажаного рівня експортного потенціалу. Проте існуючі розробки присвячені здебільшого опису типових моделей процесів управління, а зміст процесу стратегічного управління власне експортним потенціалом підприємства залишається слабо висвітленим і формалізованим, та потребує докладного розкриття його структури, послідовності етапів і технології продукування управлінських рішень.

З огляду на викладене, за результатами всебічного аналізу й узагальнення наукових праць із зазначеної тематики [1-3] визначено, що стратегічне